

Arrest

nr. 232 255 van 5 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen in België aangekomen op 10 november 2015 en dienden een eerste verzoek om internationale bescherming in op 30 november 2015.

Op 27 september 2018 besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekers.

Verzoekers gingen in beroep tegen deze beslissingen.

Bij arrest nr. 217 389 van 25 februari 2019 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in hoofde van verzoekers eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Zonder België te verlaten dienden verzoekers een tweede verzoek om internationale bescherming in op 26 maart 2019.

Op 31 juli 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van deze (volgende) verzoeken.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

1.3. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van S. N. A. (verzoeker):

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoense afkomst te zijn. U werd geboren in het dorp Tabai district Aqcha in de provincie Jowzjan.

In het jaar 1388 Afghaanse kalender (2009 Gregoriaanse kalender) raakte u en uw familiesleden verwikkeld in een bloederige vete met een zekere Z.. Omdat uw familieleden meermaals aangevallen werden besliste u om naar Iran te vluchten. U werkte daar ongeveer twee jaar in de bouwsector alvorens gedeporteerd te worden naar Afghanistan. Intussen in Afghanistan kwam de vrouw van N., de neef langs moederskant van uw vader, bij haar collega J. A. (O.V. 8.172.091). Ze zei tegen uw moeder dat de familie van J. goede mensen zijn en dat ze een mannelijke beschermer nodig hadden. Uw moeder belde u op en zei dat u moest trouwen met J.. U ging samen met J. naar Tabai om daar te trouwen. Ongeveer vijftien dagen na het huwelijk werd er een granaat gegooid op uw huis. J. is hierdoor nog steeds getraumatiseerd en zei dat ze niet in Aqcha wilde wonen. J. en u keerden terug naar het huis van de A.'s in Kabul. U was van plan om direct door te reizen naar Iran met uw vrouw maar J. stond er op dat jullie ook haar moeder K. A. (O.V. 8.172.085) en haar zus F. A. (O.V. 8.172.085) meenamen. De broer van K., N. A., drong er immers sterk op aan om F. A. te laten trouwen met zijn zoon Ja., die met zijn vrouw geen kinderen kon krijgen. K. had F. bij haar geboorte beloofd aan Ba., de broer van Ja., maar deze overleed aan hepatitis toen F. ongeveer veertien jaar oud was. N. A. wilde vervolgens dat F. trouwde met Ja. maar omdat Ja. veel ouder was dan F., wilden noch F. noch K. dit. U ging akkoord om hen mee te nemen onder voorwaarde dat ze zelf hun reis bekostigden.

Jullie leefden vervolgens twee jaar lang in Isfahan in Iran waar u werkte als arbeider in de bouwsector en J. en K. werkten als schoonmaaksters en kleermaaksters. Toen jullie in Iran waren, belde K. haar broer N. A. op om te zeggen dat het hun beslissing was om met u mee te komen. N. A. dreigde dat hij niemand van jullie in leven zou laten.

U werd in Iran aangehouden en gedeporteerd naar de stad Herat in Afghanistan. J. kwam vrijwillig met u mee naar Afghanistan. Uw moeder was ernstig ziek en u keerde voor twee dagen terug naar Aqcha. Jullie keerden terug naar Kabul voor één nacht en reisden door naar Iran om K. en F. op te pikken en door te reizen naar België waar u op 10 november 2015 aankwam en op 30 november 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende. Ook uw vrouw J. A. en uw schoonmoeder K. A. dienden die dag een verzoek om internationale bescherming in.

In België vernam u dat uw neef langs vaderskant M. O., die werkte voor de staatsveiligheid in Afghanistan, werd doodgeschoten.

Op 27 september 2018 weigerde het CGVS u en uw familiesleden zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. U diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en op 25 februari 2019 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS.

U verliet het Belgisch grondgebied niet maar diende samen met uw echtgenote een eerste volgend verzoek in op 26 maart 2019. In uw huidig verzoek herhaalt u de motieven die u uiteenzette in uw eerste verzoek. Uw echtgenote herhaalt eveneens jullie asielmotieven, voegt eraan toe dat Kabul onveilig is en schetst hoe aan het leven dat jullie in België leidden een einde kwam toen jullie een weigeringsbeslissing ontvingen. Ter staving van jullie tweede verzoek om internationale bescherming

legt u twee brieven waarin het districtshuis de dood van uw oom en van uw neef bevestigen en een brief van uw advocaat neer. In zijn schrijven herhaalt uw advocaat eveneens de eerder uiteengezette asielmotieven en vraagt hij tevens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van jullie lang verblijf in Iran en België. Tot slot voegt hij een aantal uittreksels van rapporten, waarvan u meent dat ze op u van toepassing zijn, toe.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name dat jullie vervolging vrezen omwille van het vete waarin u en uw familieleden verwickeld zijn en omwille van het conflict dat jullie en de moeder en de zus van uw echtgenote hebben met haar familieleden. Ook uw advocaat verwijst hiernaar in zijn schrijven. Het CGVS oordeelde dat jullie verklaringen over beide conflicten ongeloofwaardig waren. Deze beoordeling werd door de RvV bevestigd. Het louter herhalen van dezelfde asielmotieven kan het ongeloofwaardige karakter niet opheffen. Bovendien kunnen ook de aangebrachte stukken het geloof in deze asielmotieven niet herstellen. U brengt twee petitie aan die uw moeder ter bevestiging aan het districtshoofd voorlegde. De ene petitie handelt over het overlijden van uw oom terwijl de andere gaat over de dood van uw neef. Aangezien beide brieven op uw vraag opgemaakt en door uw moeder opgesteld werden kan er aan deze stukken geen objectieve bewijswaarde verleend worden. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-)documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde.

Daarnaast geeft uw advocaat aan dat u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden omwille van jullie verblijf in Iran en België. Niet alleen moet erop gewezen worden dat noch u noch uw echtgenote een dergelijke beschermingsnood aanhalen, het is vooral ook verbazingwekkend dat uw advocaat zich beperkt tot deze ene stelling en op geen enkele wijze ook maar probeert te verduidelijken waarom u en uw echtgenote omwille van jullie verblijf in Iran en België nood aan de subsidiaire beschermingsstatus zouden hebben. Het louter uiten van een uiterst beknopt en onduidelijk omschreven beschermingsnood volstaat niet om aan te tonen dat er in uw hoofde daadwerkelijk een dergelijk reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en hier blijven u en uw raadsman in gebreke. Jullie brengen immers geen concrete en op uw persoonlijke situatie betrokken feiten aan waaruit blijkt dat u of

uw echtgenote specifiek het risico lopen blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het

conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten. Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien de verklaringen van u en uw echtgenote met betrekking tot jullie herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Jawzjan en in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 143-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 81-85, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 156-161, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Jawzjan behoort tot de N.delijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld

niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Jawzjan ruw geschat 580.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 183 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Jawzjan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat insurgents~ de laatste jaren actief meer actief zijn geworden in meerdere districten van Jawzjan. De veiligheidssituatie in Jawzjan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Bij luchtaanvallen in de provincie, gericht tegen opstandelingen, vielen eveneens burgerslachtoffers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Jawzjan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Jawzjan in uw hoofdte mate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Jawzjan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofdte persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jawzan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Daarnaast moet eveneens de veiligheidssituatie in de stad Kabul beoordeeld worden aangezien het CGVS in uw eerste verzoek argumenteerde dat u en uw echtgenote zich (opnieuw) in deze stad kunnen vestigen bij terugkeer naar Afghanistan en de RvV deze beoordeling bevestigde.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.*

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het

aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Uw advocaat citeerde in zijn brief enkele rapporten. Op één rapport na haalde uw advocaat al deze rapporten reeds aan in zijn verzoekschrift voor de RvV. De RvV oordeelde destijds dat de "verzoekende partijen er geenszins in slagen om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Uit de informatie die zij citeren in het verzoekschrift kan geheel niet worden afgeleid dat de situatie in Kabul zou beantwoorden aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. (...) De informatie waarnaar verzoekende partijen verwijzen en die betrekking heeft op de situatie van en mogelijke problemen voor personen die vanuit het buitenland terugkeren naar Afghanistan in het algemeen en Kabul in het bijzonder, is verder van louter algemene aard en heeft geen betrekking op hun persoon. Uit deze informatie kan geenszins worden afgeleid dat het voor eenieder die terugkeert naar Afghanistan onredelijk zou zijn om zich in Kabul te (her)vestigen." Het nieuw toegevoegde rapport schetst in vier pagina's een kort overzicht van de uitlopende beslissingspraktijk voor Afghaanse verzoeken in de verschillende Europese landen en van de recente rapporten van Easo en het UNHCR aangaande Afghanistan. Vervolgens uit ze een aantal aanbevelingen bij de behandeling van Afghaanse verzoeken. De hierboven aangehaalde beoordeling van de RvV is eveneens geheel op toepassing op dit

rapport. Nergens kunnen uit dit rapport elementen gehaald worden die een ander licht werpen op de beoordeling van de veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad in het kader van in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch op de mogelijkheid van u en uw echtgenote om jullie (opnieuw) in de stad Kabul te vestigen.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul-stad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Tot slot moet nog opgemerkt worden dat ook het tweede verzoek om internationale bescherming van uw partner J. A. (O.V. 8.172.091) niet-ontvankelijk wordt verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

1.4. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A. J. (verzoekster):

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in de stad Kabul.

U bent ongeschoold en werkte in Kabul als kleermaakster waar u samen met uw moeder K. A. (O.V. 8.172.085) en uw zus F. A. (O.V. 8.172.085) woonde. Uw vader overleed toen uw moeder zwanger was van F. en jullie werden opgevangen door uw oom langs moederskant N. A.. Ongeveer in het jaar 2012 trouwde u met N. A. S. (O.V. 8.172.094) die afkomstig is van het dorp Tabai in het district Aqcha in de provincie Jawzjan. Na uw huwelijk vernam u dat uw man en zijn familieleden in een vete verwickeld zijn die al meerdere van zijn familieleden het leven kostte.

Ongeveer vijftien dagen na het huwelijk werd er een granaat gegooid op het huis van uw man. U bent hierdoor nog steeds getraumatiseerd en zei dat u niet in Aqcha wilde wonen. Jullie keerden terug naar uw huis in Kabul. Uw man was van plan om samen met u direct door te reizen naar Iran maar u stond er op dat jullie ook uw moeder K. A. (O.V. 8.172.085) en uw zus F. A. (O.V. 8.172.085) meenamen. De broer van uw moeder, N. A., drong er immers sterk op aan om uw zus F. te laten trouwen met zijn zoon Ja., die met zijn vrouw geen kinderen kon krijgen. Uw moeder had F. bij haar geboorte beloofd aan Ba., de broer van Ja., maar deze overleed aan hepatitis toen F. ongeveer veertien jaar oud was. N. A. wilde vervolgens dat F. trouwde met Ja. maar omdat Ja. veel ouder was dan F., wilden noch F. noch K. dit. Uw man ging akkoord om hen mee te nemen onder voorwaarde dat ze zelf hun reis bekostigden. Jullie leefden vervolgens twee jaar lang in Isfahan in Iran waar uw man werkte als arbeider in de bouwsector en u en uw moeder werkten als schoonmaaksters en kleermaaksters. Toen jullie in Iran waren, belde uw moeder haar broer N. A. op om te zeggen dat het hun beslissing was om met uw man mee te komen. N. A. dreigde dat hij niemand van jullie in leven zou laten.

Uw man werd in Iran aangehouden en gedeporteerd naar de stad Herat in Afghanistan. U kwam vrijwillig met uw man mee naar Afghanistan. De moeder van uw man was ernstig ziek en u en uw man keerden voor twee dagen terug naar Aqcha. Jullie keerden terug naar Kabul voor één nacht en reisden door naar Iran om uw moeder en zus op te pikken en door te reizen naar België waar u op 10 november 2015 aankwam en op 30 november 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ook uw man en uw moeder dienden die dag een verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 september 2018 weigerde het CGVS u en uw familieleden zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. U diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en op 25 februari 2019 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS.

U verliet het Belgisch grondgebied niet maar diende samen met uw echtgenoot een eerste volgend verzoek in op 26 maart 2019. In uw huidig verzoek herhaalt u de motieven die u uiteenzette in uw eerste verzoek, voegt u eraan toe dat Kabul onveilig is en schetst u hoe aan het leven dat jullie leidden een einde kwam toen jullie een weigeringsbeslissing ontvingen. Uw echtgenoot herhaalt eveneens jullie asielmotieven. Ter staving van jullie tweede verzoek om internationale bescherming legt uw man twee brieven waarin het districtshuis de dood van zijn oom en van zijn neef bevestigen en een brief van uw advocaat neer. In zijn schrijven herhaalt uw advocaat eveneens de eerder uiteengezette asielmotieven en vraagt hij tevens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van jullie lang verblijf in Iran en België. Tot slot voegt hij een aantal uittreksels van rapporten, waarvan u meent dat ze op u van toepassing zijn, toe.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw huidig verzoek volledig verbindt aan de nieuwe elementen die u uw echtgenoot aanbracht. Uw echtgenoot zijn volgend verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard. Bijgevolg moet ook uw huidig verzoek op dezelfde wijze beoordeeld worden. De beslissing die uw echtgenoot toegezonden werd luidt als volgt:

" Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name dat jullie vervolging vrezen omwille van het vete waarin u en uw familieleden verwickeld zijn en omwille van het conflict dat jullie en de moeder en de zus van uw echtgenote hebben met haar familieleden. Ook uw advocaat verwijst hiernaar in zijn schrijven. Het CGVS oordeelde dat jullie verklaringen over beide conflicten ongeloofwaardig waren. Deze beoordeling werd door de RvV bevestigd. Het louter herhalen van dezelfde asielmotieven kan het ongeloofwaardige karakter niet opheffen. Bovendien kunnen ook de aangebrachte stukken het geloof in deze asielmotieven niet herstellen. U brengt twee petitie's aan die uw moeder ter bevestiging aan het districtshoofd voorlegde. De ene petitie handelt over het overlijden van uw oom terwijl de andere gaat over de dood van uw neef. Aangezien beide brieven op uw vraag opgemaakt en door uw moeder opgesteld werden kan er aan deze stukken geen objectieve bewijswaarde verleend worden. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-)documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde.

Daarnaast geeft uw advocaat aan dat u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden omwille van jullie verblijf in Iran en België. Niet alleen moet erop gewezen worden dat noch u noch uw echtgenote een dergelijke beschermingsnood aanhalen, het is vooral ook verbazingwekkend dat uw advocaat zich beperkt tot deze ene stelling en op geen enkele wijze ook maar probeert te verduidelijken waarom u en uw echtgenote omwille van jullie verblijf in Iran en België nood aan de subsidiaire beschermingsstatus zouden hebben. Het louter uiten van een uiterst beknopt en onduidelijk omschreven beschermingsnood volstaat niet om aan te tonen dat er in uw hoofde daadwerkelijk een dergelijk reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en hier blijven u en uw raadsman in gebreke. Jullie brengen immers geen concrete en op uw persoonlijke situatie betrokken feiten aan waaruit blijkt dat u of uw echtgenote specifiek het risico lopen blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient

beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten. Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien de verklaringen van u en uw echtgenote met betrekking tot jullie herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Jawzjan en in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 143-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 81-85, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 156-161, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Jawzjan behoort tot de N.delijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Jawzjan ruw geschat 580.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 183 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Jawzjan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat insurgents– de laatste jaren actief meer actief zijn geworden in meerdere districten van Jawzjan. De veiligheidssituatie in Jawzjan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Bij luchtaanvallen in de provincie, gericht tegen opstandelingen, vielen eveneens burgerslachtoffers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Jawzjan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Jawzjan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Jawzjan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jawzan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Daarnaast moet eveneens de veiligheidssituatie in de stad Kabul beoordeeld worden aangezien het CGVS in uw eerste verzoek argumenteerde dat u en uw echtgenote zich (opnieuw) in deze stad kunnen vestigen bij terugkeer naar Afghanistan en de RvV deze beoordeling bevestigde.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.*

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad

geviseerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviseerd.

Omwille de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Uw advocaat citeerde in zijn brief enkele rapporten. Op één rapport na haalde uw advocaat al deze rapporten reeds aan in zijn verzoekschrift voor de RvV. De RvV oordeelde destijds dat de "verzoekende partijen er geenszins in slagen om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Uit de informatie die zij citeren in het verzoekschrift kan geheel niet worden afgeleid dat de situatie in Kabul zou beantwoorden aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. (...) De informatie waarnaar verzoekende partijen verwijzen en die betrekking heeft op de situatie van en mogelijke problemen voor personen die vanuit het buitenland terugkeren naar Afghanistan in het algemeen en Kabul in het bijzonder, is verder van louter algemene aard en heeft geen betrekking op hun persoon. Uit deze informatie kan geenszins worden afgeleid dat het voor eenieder die terugkeert naar Afghanistan onredelijk zou zijn om zich in Kabul te (her)vestigen." Het nieuw toegevoegde rapport schetst in vier pagina's een kort overzicht van de uitlopende beslissingspraktijk voor Afghaanse verzoeken in de verschillende Europese landen en van de recente rapporten van Easo en het UNHCR aangaande Afghanistan. Vervolgens uit ze een aantal aanbevelingen bij de behandeling van Afghaanse verzoeken. De hierboven aangehaalde beoordeling van de RvV is eveneens geheel op toepassing op dit rapport. Nergens kunnen uit dit rapport elementen gehaald worden die een ander licht werpen op de beoordeling van de veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad in het kader van in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch op de mogelijkheid van u en uw echtgenote om jullie (opnieuw) in de stad Kabul te vestigen.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul-stad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

Na het voorgaande moet ook uw tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het gelijkheidsbeginsel *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat zij wel degelijk nieuwe elementen hebben voorgelegd en dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig dient te worden geacht.

Verzoekers vragen in hoofddorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek en in ondergeschikte orde om hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Ter terechtzitting leggen verzoekers nog een aanvullende nota neer met volgende nieuwe stukken: foto's van het familielid van verzoeker die vermoord is (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoekers zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. De aangevoerde schendingen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, missen dan ook juridische grondslag.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist verder dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekers duiden op generlei wijze aan hoe het gelijkheidsbeginsel *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Wat betreft het gelijkheidsbeginsel, dient daarenboven te worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

2.3.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, zij wel degelijk in de mogelijkheid zijn om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoekers kritiek uiten op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging ondernemen om deze te ontkrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3. Vooreerst dient erop gewezen dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekers door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd geweigerd op 27 september 2018 omdat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vrees voor vervolging ten gevolge van een intra-familiale vete waarin verzoekers zouden zijn verwikkeld, noch aan hun beweerde vrees ten aanzien van N. A. omdat deze de zus van verzoekster zou willen dwingen om te huwen met zijn zoon. Verder wordt in de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geoordeeld dat verzoekers beschikken over een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief in de stad Kabul.

Verzoekers gingen in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. 217 389 van 25 februari 2019 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekers.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke

elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.4. In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming verwijzen verzoekers naar de problemen die zij reeds in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzetten. Verzoekster voegt hier nog aan toe dat Kabul onveilig is en schetst hoe aan hun leven in België een einde kwam nadat zij een weigeringsbeslissing ontvingen.

Ter staving van hun huidig verzoek om internationale bescherming leggen verzoekers nog volgende stukken voor: twee brieven waarin het districtshuis de dood van verzoekers oom en neef bevestigen en een brief van hun advocaat.

In de bestreden beslissingen worden de volgende verzoeken om internationale bescherming van verzoekers niet ontvankelijk verklaard omdat (i) zij geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebben afgelegd nu zij zich beperken tot het louter verwijzen naar asielmotieven die zij reeds in het verleden hebben uiteengezet, hetgeen niet volstaat om het ongeloofwaardig karakter ervan op te heffen; (ii) de door verzoekers voorgelegde petitie geen objectieve bewijswaarde kunnen worden verleend, zoals wordt toegelicht; (iii) met betrekking tot de bewering van de advocaat van verzoekers dat hen de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend omwille van hun verblijf in Iran en België moet worden opgemerkt dat verzoekers dergelijke beschermingsnood niet zelf aanhalen en ook op geen enkele wijze wordt verduidelijkt waarom deze nood zou bestaan en (iv) dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Jawzjan niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en tevens dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoekers redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich in de stad Kabul (her)vestigen.

2.3.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift niet de minste concrete poging ondernemen om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun volgend verzoek, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijven. Zij beperken zich immers in wezen tot het poneren van een vrees voor vervolging omwille van een vete, alsook ten overstaan van de

(schoon)oom, het herhalen en poneren van een vrees voor vervolging, het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, het minimaliseren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slagen de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verzoekers hekelen nog dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om de door hen nieuwe voorgelegde stukken te onderzoeken en dat niet louter verwezen kan worden naar de relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten, waartoe zij nog verwijzen naar het arrest nr. 222 367 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekers vervolgen dat waar de commissaris-generaal van mening is dat *“uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat de vermoorde persoon de familielid van verzoeker is”* deze echt te ver gaat en zij nooit iets zullen voorleggen dat op leugens gebaseerd is. Te meer daar deze bewijzen slechts na hun eerste gehoor werden voorgelegd. De Raad merkt vooreerst op dat de bewijswaarde van de door verzoekers voorgelegde petitie niet louter werd afgewezen op basis van de objectieve informatie waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-)documenten kunnen worden verkregen, maar dat de commissaris-generaal eveneens terecht overwoog dat de vaststelling dat deze documenten zijn opgesteld op verzoekers vraag en bovendien door zijn moeder werden opgesteld, maakt dat er geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend. Verder gaan verzoekers uit van een foutieve lezing van de bestreden beslissingen aangezien met betrekking tot deze petitie op zich niet wordt gesteld dat hieruit geen familieband blijkt tussen verzoeker en de daarin vermelde personen. Zo verzoekers nog stellen dat zij nooit zouden liegen, merkt de Raad op dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers in het kader van hun verzoek om internationale bescherming de asielinstanties wel degelijk zouden trachten te misleiden door het afleggen van leugenachtige verklaringen of het voorleggen van niet-authentieke documenten teneinde alsnog internationale bescherming te bekomen, hetgeen ook blijkt uit de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissingen, alsook hetgeen gesteld is 's Raads arrest nr. 217 389 van 25 februari 2019.

Met betrekking tot het betoog in het verzoekschrift dat het feit dat de moeder van verzoeker deze brieven heeft gevraagd en gekregen net een positieve indicatie inhoudt met betrekking tot de waarachtigheid van de inhoud ervan en vervolgen dat een vrouw *“met z'n [sic] leeftijd zal nooit in staat zijn om valse stukken te maken.”*, dient te worden opgemerkt dat verzoekers zich te dezen beperken tot het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij allerminst vermogen afbreuk te doen aan hoger aangehaalde motieven.

In zoverre verzoekers nog aanvoeren dat hen de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd omdat zij dit zelf niet hebben aangevraagd en zij betogen dat hun advocaat dit wel in zijn begeleidende brief aanvroeg nadat zij een onderhoud hadden en zij deze vraag hadden opgeworpen, alsook dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij elk verzoek om internationale bescherming de nood aan subsidiaire bescherming moet onderzoeken, gaan zij andermaal uit van een foutieve lezing van de bestreden beslissingen en slagen zij er niet in te overtuigen. Zo dient immers opgemerkt dat in de bestreden beslissingen geenszins wordt aangevoerd dat de eventuele nood aan subsidiaire bescherming niet wordt onderzocht, doch wel dat verzoekers geenszins zelf opwerpen dat hen de subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden omwille van hun verblijf in Iran en België. Dienaangaande staat in de bestreden beslissingen te lezen als volgt: *“Daarnaast geeft uw advocaat aan dat u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden omwille van jullie verblijf in Iran en België. Niet alleen moet erop gewezen worden dat noch u noch uw echtgenote een dergelijke beschermingsnood aanhalen, het is vooral ook verbazingwekkend dat uw advocaat zich beperkt tot deze ene stelling en op geen enkele wijze ook maar probeert te verduidelijken waarom u en uw echtgenote omwille van jullie verblijf in Iran en België nood aan de subsidiaire beschermingsstatus zouden hebben. Het louter uiten van een uiterst beknopt en onduidelijk omschreven beschermingsnood volstaat niet om aan te tonen dat er in uw hoofde daadwerkelijk een dergelijk reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en hier blijven u en uw raadsman in gebreke. Jullie brengen immers geen concrete en op uw persoonlijke situatie betrokken feiten aan waaruit blijkt dat u of uw echtgenote specifiek het risico lopen blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.”*

Zo verzoekers nog aanvoeren dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hen minstens had moeten uitnodigen teneinde dit punt te verduidelijken, dient erop gewezen dat *in casu* uit de lezing van de administratieve dossiers blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de huidige tweede volgende verzoeken om internationale

bescherming van verzoekers heeft geregistreerd en van hen een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekers in de gelegenheid werden gesteld nieuwe documenten neer te leggen deze ook verder toe te lichten (administratief dossier verzoeker, stuk 7, verklaringen volgend verzoek *d.d.* 3 juli 2019 en administratief dossier verzoekster, stuk 7, verklaringen volgend verzoek *d.d.* 3 juli 2019). Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekers aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekers wel degelijk werden gehoord en dat zij hun nieuwe elementen in het kader van hun huidig tweede volgend verzoek op nuttige wijze naar voor konden brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens de persoonlijke onderhouds op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun huidige verzoek werd aan verzoekers verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van hun verklaringen aldaar na zou gaan of hun aanvragen al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekers voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekers werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun aanvragen reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekers waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekers in hun verzoekschrift eveneens nalaten om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet hebben kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing. Ook in het verzoekschrift verduidelijken verzoekers immers niet waar of op welke wijze zij door hun verblijf in Iran of België een reëel risico zouden lopen op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt bovendien dat wel degelijk afdoende werd gemotiveerd omtrent de subsidiaire beschermingsstatus.

In zoverre verzoekers nog aanvoeren dat onvoldoende rekening werd gehouden met hun profiel, laten zij na *in concreto* aan te tonen wat dit profiel precies inhoudt, evenals waar, wanneer of op welke wijze het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens hen geen rekening zou hebben gehouden met dit bewuste profiel.

Ook de bij aanvullende nota door verzoekers bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van hun tweede verzoek om internationale bescherming te herstellen (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Nog daargelaten de vaststelling dat uit de foto's niet kan worden afgeleid welke (familie)band er tussen verzoeker en de daarop afgebeelde persoon zou bestaan, bieden deze foto's alleen al door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen enkele garantie wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat op basis van de foto's niet kan worden afgeleid in welke omstandigheden de daarop afgebeelde persoon zou zijn overleden.

2.3.7. Met betrekking tot verzoekers' nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen enerzijds dat er in de provincie Jawzjan voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of van hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Anderzijds merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog op dat verzoekers zich nog steeds in de stad Kabul kunnen (her)vestigen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Jawzjan staat in de bestreden beslissingen terecht te lezen als volgt:

*“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 143-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 81-85, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 156-161, beschikbaar op*

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Jawzjan behoort tot de N.delijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Jawzjan ruw geschat 580.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 183 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Jawzjan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat insurgents~ de laatste jaren actief meer actief zijn geworden in meerdere districten van Jawzjan. De veiligheidssituatie in Jawzjan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Bij luchtaanvallen in de provincie, gericht tegen opstandelingen, vielen eveneens burgerslachtoffers. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Jawzjan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt." Daarnaast besluit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat verzoekers geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk maken die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in de stad Kabul oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 217 389 van 25 februari 2019 als volgt:

"Te dezen wordt omtrent de toepassing van voormeld wetsartikel en de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Kabul in hoofde van verzoekende partijen in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd als volgt:

"In casu is het Commissariaatgeneraal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Kabul stad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile"

doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U en uw familieleden bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. Jullie maakten evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

(...)

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u samen met uw echtgenote, uw schoonmoeder en uw schoonzus zich in de stad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u over de mogelijkheden beschikt zich samen met uw vrouw J. (...), uw schoonmoeder K. (...) en uw schoonzus F. (...) in Kabul te vestigen. Zelf beweert u dat dit niet mogelijk zou zijn vanwege uw profiel als landbouwer (CGVS 1, p. 7; CGVS 3, p. 6). Hierbij moet echter een serieuze kanttekening geplaatst worden. Hoewel het mogelijk is dat u in Aqcha als landbouwer werkte en u aangeeft ongeschoold te zijn, heeft u erna vier jaar lang in Iran werkervaring opgedaan als nachtwaker en in de bouwsector (CGVS 1, p. 3, 4, 8). Deze werkervaring is in Kabul relevant. Vervolgens heeft u hier in België gewerkt voor een bedrijf als arbeider (CGVS 1, p. 3) en als magazijnier (zie neergelegde arbeidsovereenkomst). Ook dit is relevante werkervaring. U bent weliswaar ongeschoold maar heeft wel leren lezen en schrijven (CGVS 1, p. 16). Daarbovenop heeft uw vrouw acht jaar lang gewerkt als kleermaakster in de stad Kabul (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 4) en verklaart zij dat zij en uw schoonmoeder en schoonzus rondkwamen met het loon dat zij binnenbrachten samen met uw schoonmoeder die kuiswerk deed (CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 4). Jullie zouden dan ook in jullie behoeften moeten kunnen voorzien wanneer uw loon daar bij komt.

Voorts beschikken jullie bij terugkeer over de helft van het huis van uw schoonmoeder. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan jullie verklaringen over het gedwongen huwelijk en de dreiging vanwege N.A. (...), maken jullie op generlei wijze aannemelijk niet meer te kunnen rekenen op dit huis en zelfs op diens hulp wanneer jullie terugkeren naar Afghanistan. Zowel u, uw vrouw als uw schoonmoeder verklaren uitdrukkelijk dat de helft van dit huis aan uw schoonmoeder toebehoort (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 9; CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 4; CGVS J. (...) dd. 06/06/2018, p. 4, 7) omdat K. (...) het huis erfde van haar vader (CGVS K. (...) dd. 24/01/2018, p. 2).

Daarbovenop kunnen jullie rekenen op een familiaal netwerk in Kabul om jullie verder te helpen. Aangezien de problemen met N.A. (...) ongeloofwaardig zijn, kunnen jullie bij terugkeer rekenen op zijn hulp, net als op de hulp van zijn zoon J. (...), die een winkel heeft in Kabul (CGVS 2, p. 8; CGVS J. (...) dd. 29/03/2018, p. 5; CGVS K. (...) dd. 24/01/2018, p. 3). Hierbij mag niet uit het oog verloren worden dat uw schoonfamilie behoudens de laatste jaren haar hele leven in Kabul heeft gewoond en gewerkt waardoor er vanuit kan gegaan worden dat zij over een ruimer netwerk beschikt dan jullie weergeven. Zelf heeft u bovendien nog een kleinzoon van de maternale tante van uw vader, H.T. (...) genaamd, die een grote tapijtenwinkel heeft in Kabul (CGVS 1, p. 9) en waar u en uw vrouw reeds verbleven toen jullie terugkeerden van Aqcha nadat u uw zieke moeder bezocht (CGVS 1, p. 9). U zegt weliswaar dat H.T. (...) u niet zou helpen omdat hij zijn eigen broers zelfs niet helpt (CGVS 3, p. 11) maar gezien het feit dat hij reeds eerder bereid bleek jullie onderdak te verschaffen, mag verwacht worden dat hij jullie opnieuw kan ondersteunen bij terugkeer naar Afghanistan. U zou nog een familielid gehad hebben in Kabul, namelijk de neef langs moederskant van uw vader, N. (...), maar u beweert dat hij naar Iran is verhuisd (CGVS 2, p. 5). Opmerkelijk genoeg zegt u eerst dat hij verhuisde om financiële redenen (CGVS 2, p. 10) terwijl u het laatste persoonlijk onderhoud expliciet zegt dat u niet weet waarom hij vertrek uit Kabul (CGVS 3, p. 7). Uw schoonzus F. (...) beweert bovendien dat de vrouw van N. (...), Z. (...), nog steeds in Kabul woont (CGVS F. (...) dd. 06/06/2018, p. 5). Deze tegenstrijdige verklaringen geven sterk de indruk dat ook N. (...) zich nog in Kabul bevindt en jullie indien nodig zou kunnen ondersteunen. Dat u hierover niet de waarheid vertelt, zet bovendien de rest van uw verklaringen betreffende uw gebrek aan netwerk in de stad Kabul op de helling.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Gesteund door de resterende familieleden van uw vrouw, schoonmoeder en schoonzus die hun hele leven in de stad Kabul woonden en uw eigen familielid H.T. (...), kunnen jullie zich hier opnieuw vestigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan." Verzoekende partijen slagen er geenszins in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Uit de informatie die zij citeren in het verzoekschrift kan geheel niet worden afgeleid dat de situatie in Kabul zou beantwoorden aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het tegendeel blijkt bovendien genoegzaam uit de voormelde analyse van de veiligheidssituatie aldaar en de informatie, opgenomen in de mappen 'landeninformatie' in de administratieve dossiers, waarop deze motieven schragen. De informatie waarnaar verzoekende partijen verwijzen en die betrekking heeft op de situatie van en mogelijke problemen voor personen die vanuit het buitenland terugkeren naar Afghanistan in het algemeen en Kabul in het bijzonder, is verder van louter algemene aard en heeft geen betrekking op hun persoon. Uit deze informatie kan geenszins worden afgeleid dat het voor eenieder die terugkeert naar Afghanistan onredelijk zou zijn om zich in Kabul te (her)vestigen. In de bestreden beslissingen wordt voorts op uitgebreide, duidelijke, concrete en gedetailleerde wijze uiteengezet waarom dit voor verzoekende partijen, gelet op hun (familiale) netwerk in Kabul en hun specifieke profiel en verleden weldegelijk redelijk kan worden geacht. Verzoekende partijen vechten de motieven dienaangaande niet in concreto aan doch laten deze geheel onverlet. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd gelden."

Uit de motivering dienaangaande in de bestreden beslissingen blijkt dat deze beoordeling heden nog steeds actueel en correct is. De informatie waarnaar verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift, alsook deze geciteerd in de brief van hun advocaat, is niet van aard om op deze motieven een ander licht te werpen. Deze informatie, die grotendeels overeenstemt met de informatie die zij reeds in het kader van de beroepsprocedure van hun eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalde, ligt immers in lijn als de in de bestreden beslissingen opgenomen informatie. Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Zo verzoekers nog verwijzen naar "persoonlijke omstandigheden", laten zij na om deze te duiden, laat staan waar of op welke wijze deze ertoe zouden leiden dat zij een hoger risico zouden lopen op het lijden van een reëel risico op ernstige schade van hun leven of hun persoon.

Verzoekers slagen er bijgevolg niet in om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen.

2.3.8. In de mate verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengen verzoekers geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekers terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.11. De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER